

Co ně reknú mamka

*Ž Horňácka
Miškeřík 50*

1. Co ně re-knú mam - ka, že já lú-bím Jan - ka, nic, nic, — nic,
Co ně mam - ka, že já Jan - ka, nic, nic, nic, —
ja co by ně rek - li, šak je Ja-nek pěk - ný, — nic, nic, nic.
ja co rek - li, šak je pěk - ný, nic, nic, nic.

Beda temu kameňu

*Ž Kysucka
Sebrala a zpívala Helena Zahradníková*

1. Be - da te - mu ka - me - ňu, joj, čo po vo - de ply - je,
a - le te-mu ti-šic-krat, a - le te-mu ti - šic-krat, joj, do ke - ho mi - lu - je.

2. Ja som jedna taková,
joj, čo som milovala,
|: Pan Boh mi dal, Pan Boh vzal, :|
joj, zostala som sama.

3. Zostala som samotná,
joj, jako hruška v poli,
keď hruštičky oberú a listečky opadnú,
joj, ona sama stojí.

Píseň velkého smutku, bolesti, ale také ohromné vnitřní síly. Tu poslední kvalitu budete moci ochutnat, pokud píseň nepotáhnete a nenahradíte tak hluboký pravdivý cit sentimentem. Osmíny je třeba mluvit v tempu řeči, dlouhé tóny je třeba klenout, neboť jsou to ve skutečnosti vzdechy a bolestná zvolání. Každá fráze je vlna, která začíná, kulminuje a odplouvá. Je důležité nezapomenout, že vlna má všechnu svou energii už na začátku, ale projeví ji až na svém vrcholu někde kolem zlatého řezu.

O co se v sobě můžete opřít, abyste tuto píseň prožili a přežili? O srdce? O bolest?

Zeiména u této písníčky platí, že „vytvářet hudbu“ bez prožitku nemá cenu.